Číslo jednací: 69Co 351/2014 - 552

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Aleny Jedličkové v právní věci žalobce: **FinArt,s.r.o.,** IČ 47537787, sídlo Rudná, Riegrova 373, zastoupený **JUDr. Pavlem Dejlem LL.M.,PhD.**,advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o 38.190.968,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2014, č.j. 15 C 240/2012 – 477, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 22. dubna 2014, č.j. 15 C 240/2012 – 490,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku II. o věci samé **m ě n í** tak, že se žaloba, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 25,266.796,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% od 25.4.2013 do zaplacení, **z a m í t á .**

II. Žalobce je povinen zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení státu částku 8.864,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 2.

III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů částku 1.200,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I. zastavil řízení co do částky 12,924.172,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,05% p.a. z této částky od 9.11.2012 do zaplacení, a to poté, co žalobce vzal v průběhu řízení žalobu v tomto rozsahu zpět. Výrokem II. vyhověl žalobě a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 25,266.796,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,05% od 25.4.2013 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku. Žalobu v části, jíž se žalobce domáhal zaplacení úroků z prodlení z částky 25,266.796,- Kč ve výši 7,05% od 9. 11. 2012 do 24.4.2013 zamítl (výrok III.). O náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 257.431,90 Kč**,** a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního xxx (výrok IV.). Doplňujícím usnesením nepřiznal České republice proti žalované právo na náhradu nákladů řízení státu (výrok I.) a žalobci uložil povinnost zaplatit České republice na náhradě těchto nákladů částku 2.863,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok II.).

Takto rozhodl poté, co z provedeného dokazování zjistil, že žalovaná již v předběžném projednání nároku a v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 26 C 149/2009 (v němž žalobce požadoval náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001) shledala nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001, za což žalobce odškodnila. Protože však jde o otázku skutkovou, nikoli právní, zabýval se soud I. stupně skutečností, zda v posuzovaném řízení k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení skutečně došlo, či nikoli. Poté, co konstatoval, že řízení trvalo od 21.2.2001 do 3.12.2009, tj. 7 let a 10 měsíců, řízení proběhlo opakovaně na dvou stupních soudní soustavy, jeho předmětem byla otázka, zda nemovitosti zakoupené žalobcem patří, či nepatří do konkurzní podstaty úpadce, že soud I. stupně vyhlásil celkem čtyři rozsudky, z nichž tři byly jako nesprávné odvolacím soudem zrušeny, ve věci byl vypracováván znalecký posudek, bylo prováděno dokazování, řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, nejednalo se o věc, která by byla extrémně složitá, ve věci byl shledán jeden delší průtah v trvání cca 1 roku (od srpna 2001 do července 2002), řízení probíhalo poměrně plynule a žádný ze tří vyhlášených prvostupňových rozsudků nebyl natolik přesvědčivý, aby jej bylo možné potvrdit, dovodil, že v daném případě k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce výše uvedeného řízení došlo.

Soud I. stupně se dále zabýval skutečností, zda-li tento nesprávný úřední postup je v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou. K tomuto bylo podle něj nutné předběžně stanovit, jaká by byla přiměřená délka řízení tak, aby k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení nedošlo, tj. k jakému datu by řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14Cm 69/2001 při obvyklém běhu událostí vzhledem k chování účastníků, chování státu, předmětu žaloby a obtížnosti sporu mohlo být v přiměřené době skončeno. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dospěl k závěru, že obvykle jsou jako spory přiměřené svojí délkou počítány spory trvající při obecně průměrné složitosti s obecně průměrně chovajícími se účastníky řízení a předmětem daného řízení cca tři až čtyři roky. Za stavu, kdy předmětné řízení bylo zahájeno dne 21.2.2001, mělo být podle těchto úvah skončeno nejpozději počátkem roku 2005. Pokud by tedy řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001 bylo skončeno v této době, bylo by svojí délkou přiměřené podobným sporům. V takovém případě by ke vzniku nesprávného úředního postupu nedošlo. Soud I. stupně zde souhlasil se žalobcem, že konečným rozhodnutím ve věci mohlo být v daném případě druhé rozhodnutí Vrchního soudu v Praze čj. 136 Cmo 438/2004 – 136

ze dne 20.12.2004, kdy řízení probíhalo již čtyři roky, jednalo se již o druhé rozhodování soudu II. stupně a ve věci již měly a mohly být vyřešeny zejména právní otázky týkající se platnosti odstoupení od kupní smlouvy. K tomuto datu mohlo být také ve věci rozhodnuto. Soud I. stupně tedy jako rozhodný okamžik, ke kterému mělo být řízení skončeno a ke kterému měly být žalobci vydány nemovitosti z konkurzní podstaty a s tím spojené i navrácení dispozičních práv žalobci jako vlastníkovi uvedených nemovitostí, označil den, kdy nabylo právní moci v pořadí druhé rozhodnutí odvolacího soudu (usnesení Vrchního soudu ze dne 20.12.2004, čj. 136 Cmo 438/2004 – 136), tj. 25.1.2005.

K tomuto datu potom posuzoval i žalobní tvrzení a jejich prokázání ohledně tvrzené škody, a to v tom směru, zda-li by v případě, že by žalobce disponoval s předmětnými nemovitostmi již ke dni 25.1.2005, tyto při obvyklém běhu událostí prodal a (ne)vznikla by mu tvrzená škoda. Vzal přitom za prokázané, že žalobce dne 22.1.2004 informoval Vrchní soud v Praze, že má možnost nemovitosti prodat a splatit tak závazky věřitelům, přičemž skutečnost, že věřitelé požadovali zaplatit své závazky, měl za prokázané ze zápisu z jednání ze dne 22. 10. 2003 a z výslechu svědka C., který v té době působil na pozici xxx žalobce.

Soud I. stupně se dále zabýval požadavkem žalobce na zaplacení částky 4.053.320,- Kč, spočívajícím v rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí v xxx - objektu č.p. xxx s příslušenstvím na st. parc. č. xxx a pozemkových parc. xxx a xxx v kat. území xxx ke dni 31.1.2005, a cenou, kterou žalobce dosáhl prodejem této nemovitosti po vyloučení této nemovitosti z konkurzní podstaty. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce v řízení prokázal, že pokud by posuzované řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14Cm 69/2001 netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu a mohlo být skončeno ke konkrétnímu datu vytyčenému lednem 2005, při obvyklém běhu událostí, tj. pokud by žalobce byl faktickým vlastníkem daných nemovitostí, neboť tyto by již byly v důsledku přiměřeně dlouhého řízení vedeného Městským soudem v Praze z konkurzní podstaty vyloučeny, potom by došlo k jejich prodeji společnosti Sportlevel, s.r.o., a to za cenu nejméně 5,100.000,- Kč. Rozdíl mezi cenou, za kterou by žalobce nemovitosti prodal v roce 2004/2005 a částkou, za kterou je fakticky prodal po skončení posuzovaného řízení, činí částku 4,151.200,- Kč. Po odečtu zaplacené daně z převodu nemovitostí by žalobce dosáhl čistého zisku 4,053.320,- Kč, což je také faktická výše škody. Soud I. stupně tak shledal žalobu v tomto rozsahu důvodnou.

Na základě obdobné úvahy se dále zabýval i požadavkem žalobce na zaplacení částky 17,279.146,- Kč spočívající v rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí v xxx (pozemek a stavba parc.č. xxx, č.p. xxx, xxx, bez č.p., xxx č.p. xxx, xxx, bez č.p., pozemek parc.č. xxx, xxx, xxx, xxx, xxx) ke dni 31.1.2005, a cenou, kterou žalobce dosáhl prodejem těchto nemovitostí v dobrovolné dražbě po vyloučení těchto nemovitostí z konkurzní podstaty. Jako u předchozích nemovitostí v Xxx dospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že o koupi nemovitostí v Xxx měla k tomuto datu zájem jednak společnost AxxxS, a.s., která chtěla předmětný areál využít pro stavbu nového autosalonu zn. xxx, její cenová nabídka se pohybovala na úrovni 115 mil. Kč, měla přislíbeno financování od banky a byl připraven i text smlouvy o budoucí smlouvě kupní, a jednak zde byli i další zájemci, pokud by k realizaci prodeje společnosti AxxxS, a.s., nedošlo (společnost Axxx xxxg, a.s., společnost Jxxx xxx xxx xxx). Soud I. stupně tak měl za prokázanou skutečnost, že pokud by nemovitosti byly k dispozici, byly by při obvyklém běhu událostí s pravděpodobností hraničící s jistotou prodány. Protože tyto nemovitosti byly žalobcem prodány v dobrovolné dražbě až dne 26.10.2011 za částku 81,600.000,- Kč, pak částku ve výši 17,279.146,- Kč, představující rozdíl mezi cenou, za jakou by žalobce prodal nemovitosti v roce 2005 (tj. částkou

112,500.000,- Kč), a cenou dosaženou v rámci dražby (tj. 81,600.000,- Kč), tj. rozdíl ve výši 30,900.000,- Kč, po odpočtu čistého provozního příjmu z těchto nemovitostí od roku 2005 do roku 2011 ve výši 13,620.854,- Kč, považoval za škodu, která mu fakticky vznikla v souvislosti s nepřiměřeně dlouhým soudním řízením.

Žalobci konečně přiznal též nárok na náhradu škody ve výši 3,934.330,- Kč, představující žalobcem zaplacenou vyšší daňovou povinnost v podobě daně z příjmu právnických osob. Došlo-li by totiž k prodeji nemovitostí již v roce 2005, činila by daňová povinnost za období roku 2005 – 2011 částku 0,- Kč. Soud I. stupně tak posoudil i tento nárok žalobce jako plně opodstatněný.

Protože žalobce uplatnil svůj nárok u žalované dne 24. 10. 2012, přičemž podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 4037/2011 je možné požadovat zákonný úrok z prodlení až po uplynutí šesti měsíců od uplatnění nároku u žalované, soud I.stupně přiznal žalobci zákonný úrok z prodlení až od 25.4.2013. Nárok na úhradu úroků z prodlení požadovaných žalobcem do tohoto data zamítl jako nedůvodný.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. s přihlédnutím k poměrnému úspěchu účastníků, když žalobce měl ve sporu úspěch v rozsahu 32,3%, takže mu přiznal nárok na náhradu vzniklých nákladů ve výši 257.431,90 Kč.

O náhradě nákladů řízení státu rozhodl s odkazem na ust. § 148 odst. 1 a § 150 o.s.ř., když přihlédl jednak k výše zmíněnému poměrnému úspěchu účastníků a jednak k tomu, že na straně žalované jde o tutéž osobu, jíž by měla být náhrada těchto nákladů přiznána.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Žalobce v odvolání, které směřovalo pouze proti výroku IV. o nákladech řízení, namítl, že soud I. stupně nesprávně určil, že žalobce měl ve sporu úspěch pouze v rozsahu 32,3%, když je zřejmé, že pokud žalovaná částka činila 38,190.968,- Kč a žalobci byla přiznána částka 25,266.796,- Kč, představuje jeho procesní úspěch 66,16%. V takovém případě, představovala-li celková výše nákladů vzniklá žalobci (a konstatovaná i soudem I. stupně) částku 797.002,80 Kč, měla mu být přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 527.297,10 Kč. Žalobce uvedl, že soud I. stupně měl zohlednit při rozhodování této otázky též skutečnost, že žalovaná nebyla v řízení zastoupena advokátem, takže jí žádné náklady nevznikly, a nebyl proto dán žádný důvod pro úpravu výše procentuálního úspěchu ve věci. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o nákladech řízení změnil a přiznal mu na náhradě nákladů řízení částku 527.297,10 Kč.

Žalovaná v odvolání, které směřovalo proti vyhovujícímu výroku II. o věci samé a výroku IV. o nákladech řízení, namítla, že soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 26 C 149/2009 byl konstatován nesprávný úřední postup v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001 a že žalobce byl za tento nesprávný úřední postup odškodněn. Žalovaná uvedla, že je sice pravdou, že mimosoudně přiznala a vyplatila žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 60.000,- Kč, ale její stanovisko, které v této věci zaujala, bylo neformální a nezavazující. Otázka existence nesprávného úředního postupu jako odpovědnostního titulu je totiž otázkou právní, kterou si soud musí posoudit sám a nelze ji učinit nespornou. Žalovaná má za to, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 14 Cm 69/2001 nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení

a že leden 2005, který byl soudem I. stupně stanoven jako datum skončení řízení, pokud by nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, byl stanoven nesprávně. K tomuto datu totiž nebyly ještě vyjasněny všechny relevantní otázky, neboť bylo třeba ještě dokazování doplnit, když skutková zjištění soudu I. stupně zůstala neúplná. I když žalovaná připustila v řízení průtahy ve smyslu nečinnosti soudu po dobu jednoho roku, současně konstatovala, že řízení bylo skutkově i právně složité, po roce 2005 došlo ke změně a upřesnění žaloby a bylo prováděno v důsledku toho další dokazování. Řízení tak mohlo skončit nejdříve v prosinci 2008.

Žalovaná dále namítla, že soud I. stupně nesprávně zamítl její návrh na vypracování revizních znaleckých posudků. Žalovaná totiž nesouhlasí s určením ceny nemovitostí tak, jak byly stanoveny v žalobcem předložených znaleckých posudcích. Podle žalované se žalobci nepodařilo v řízení prokázat, že by s pravděpodobností hraničící s jistotou prodal předmětné nemovitosti za jím tvrzenou cenu. Žalobce ani s jedním ze slyšených svědků neuzavřel žádnou konkrétní smlouvu, např. smlouvu o smlouvě budoucí, nebyla dohodnuta konkrétní prodejní cena a zájem svědků o koupi předmětných nemovitostí se tak pohyboval pouze v rovině obecného zájmu. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek v napadeném rozsahu změnil tak, že se žaloba zamítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce v písemném vyjádření k odvolání žalované uvedl, že odvolání má za nedůvodné. Žalovaná ve svém stanovisku ze dne 25.8.2010 v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 26 C 149/2010, výslovně uvedla, že „*po provedeném šetření Ministerstvo spravedlnosti konstatuje, že v řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona“.* Pokud nyní tvrdí, že toto její stanovisko je neformální a nezavazující, jde o tvrzení ryze účelové. Stanovisko bylo vydáno k tomu pověřeným státním orgánem v souladu s příslušným právním předpisem a na jeho základě byl uspokojen nárok, který žalobce u žalované uplatnil. Pokud Obvodní soud pro Prahu 2 nekonstatoval v tamním řízení existenci nesprávného úředního postupu v řízení vedeném u Městského soudu v Praze, činil tak výlučně na základě stanoviska žalované, která tento nesprávný úřední postup uznala. Pokud tedy v tomto řízení dospěl soud I. stupně k závěru, že existence nesprávného úředního postupu v řízení vedeném u Městského soudu v Praze je dána, učinil tak nejen na základě tohoto stanoviska, ale i na základě dalších důkazů, které v řízení provedl.

Žalobce dále konstatoval, že soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze a zahájené dne 21.2.2001, mělo být skončeno do 25.1.2005, když tuto dobu shledal za přiměřenou složitosti věci i ostatním v řízení nastalým skutečnostem. Soud I. stupně tedy podle žalobce posoudil otázku existence nesprávného úředního postupu i okamžik, ke kterému mělo řízení skončit, bylo-li by přiměřeně dlouhé, zcela správně a v souladu se sjednocujícím stanoviskem Nejvyššího soudu ČR. Soud I. stupně podle žalobce také správně zhodnotil důkazy, vztahující se k určení ceny nemovitostí, jakož i k tomu, že v řízení byl prokázán záměr žalobce předmětné nemovitosti prodat vážným zájemcům, kteří tuto skutečnost v řízení potvrdili. Za nepřípadnou má žalobce námitku žalované, že nebyla uzavřena s těmito zájemci žádná konkrétní smlouva, neboť žádná taková smlouva ani v danou chvíli být uzavřena nemohla. Nemovitosti byly neprávem zapsány do konkursní podstaty společnosti Vyšehrad, a.s., a žalobce s nimi fakticky nemohl disponovat, tj. ani uzavírat podobné smlouvy. Zájem potencionálních kupců se tak mohl jen stěží pohybovat na jiné úrovni, než v rovině zcela konkrétně projeveného zájmu. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku II. o věci samé potvrdil a ve výroku IV. o nákladech řízení jej změnil tak, jak navrhoval ve svém odvolání.

Odvolací soud v rozsudku ze dne 3.12.2014, č.j. 69 Co 351/2014 – 544, potvrdil závěr soudu I. stupně, že ve věci došlo ze strany státu k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Shodně se soudem I. stupně určil též rozhodný okamžik pro posouzení vzniku škody a příčinné souvislosti. Neshledal však správným právní závěr soudu I. stupně, že by žalobce při obvyklém běhu událostí s pravděpodobností hraničící s jistotou prodal nemovitosti za vyšší cenu, než jakou jejich prodejem získal po skončení posuzovaného řízení. Dovodil, že z provedeného dokazování sice vyplynulo, že zde byli zájemci o koupi předmětných nemovitostí, nicméně závěr, že by při pravidelném běhu událostí došlo k uzavření kupních smluv a že by nemovitosti skutečně těmto zájemcům prodal, shledal mylným. Čestná prohlášení čtyř zájemců o koupi nepovažoval za důkazy věrohodné a vypovídající. Skutečnost, že žalobce nemohl nabízet své nemovitosti k prodeji, mohla být a byla z jeho strany prokázána, nicméně z důkazů, které žalobce označil k prokázání svých tvrzení, nebylo postaveno na jisto, že by při pravidelném běhu věcí, tj. nebýt škodní události, došlo (mělo dojít) ke kontraktačnímu procesu završenému uzavřením kupní smlouvy. Odvolací soud dovodil, že zde není dána žalobcem tvrzená újma spočívající v nerozmnožení majetkových hodnot prodejem nemovitostí následně po rozhodném okamžiku, neboť žalobcem tvrzený zájem o prodej nemovitostí nemá povahu pravidelného běhu událostí a zůstává jen v rovině spekulací a obecného nekonkrétního zájmu (některých subjektů) o koupi nemovitostí, a není zde dána tudíž ani příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou v podobě ušlého zisku a nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení. S ohledem na tento závěr neshledal odvolací soud důvodnou žalobu ani v části týkající se zvýšené daňové povinnosti. Odvolací soud proto napadený rozsudek v napadeném výroku II. změnil tak, že žalobou uplatněný nárok na zaplacení částky 25,266.796,- Kč s příslušenstvím zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci současně uložil povinnost zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení státu částku 8.864,- Kč za vyplacené znalečné a svědečné.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce včasným dovoláním. Nejvyšší soud jako soud dovolací poté, co konstatoval, že dovolání podala osoba oprávněná a že dovolání splňuje podmínky ust. § 241 odst. 1 o.s.ř. i náležitosti vyžadované ust. § 241a odst. 2 o.s.ř., a poté, co napadený rozsudek věcně přezkoumal, dospěl k závěru, že je na místě jej zrušit a věc vrátit odvolacímu soudu k dalšímu řízení podle ust. § 243e odst. 1 o.s.ř.

Byť dovolací soud konstatoval, že odvolací soud ve svém rozhodnutí vycházel z judikaturou vyloženého pojmu ušlého zisku a z potřeby jeho prokázání pro důvodnost nároku s tím, že potud jeho právní závěry přípustnost dovolání nezakládají, za zásadní důvod pro zrušení rozsudku označil procesní pochybení odvolacího soudu, který se podle něj odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při výkladu a aplikaci ustanovení § 213 odst. 2 o.s.ř. v tom, že v odvolacím řízení nezopakoval důkazy, zvláště pak svědecké výpovědi, ze kterých dovodil odlišná skutková zjištění (odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího soudu ČR, např. sp.zn. 20 Cdo 1546/99, 32 Cdo 2368/2013, 33 Cdo 1890/2007, 30 Cdo 1802/2010, 30 Cdo 2102/2014, či na nález Ústavního soudu ČR sp.zn. I.ÚS 273/06), než jaká učinil soud I. stupně. V odůvodnění svého rozhodnutí se přitom dostatečně nevypořádal s tím, proč takto procesně postupoval.

Dále dovolací soud konstatoval, že odvolací soud neprovedl v odvolacím řízení důkaz svědeckou výpovědí svědka Mgr. P., přestože byl žalobcem navrhován, neboť s přihlédnutím k obsahu čestného prohlášení tohoto svědka jej považoval za nadbytečný. Takový postup je však v rozporu s ust. § 213 odst. 4 o.s.ř., jakož i s judikaturou Nejvyššího soudu (např.

rozhodnutí sp.zn. 28 Cdo 2692/2008). Ačkoliv je obecně dán odvolacímu soudu určitý prostor pro vlastní uvážení ve věci doplnění dokazování na návrh účastníků, je tento prostor podmíněn dvěma kumulativnímu podmínkami, tj. prováděné dokazování se jeví jako rozsáhlé a ke skutečnosti, jež má být těmito důkazy prokázána, nebylo dosud provedeno žádné nebo zcela nedostatečné dokazování. V případě důkazu svědeckou výpovědí však nelze bez dalšího dojít k závěru, že se jedná o dokazování, které se jeví jako rozsáhlé a vzhledem k tomu, že odvolací soud odkázal na čestné prohlášení jmenovaného svědka, nejde ani o situaci, kdy by ke skutečnosti, která má být daným důkazem prokázána, nebylo dosud provedeno žádné dokazování.

Dovolací soud také konstatoval, že žalobce vychází z předpokladu, že mu škoda vznikla tím, že se v průběhu let 2005 až 2010 výrazně snížila obvyklá cena nemovitostí v jeho vlastnictví, přičemž zamýšlel prodat nemovitosti před poklesem cen na realitním trhu, a že se tak snížila hodnota jeho aktiv. Ve vztahu k inflaci již Nejvyšší soud konstatoval, že jejím vlivem na hodnotu pohledávky na peněžité plnění nevzniká skutečná škoda (viz odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 38/2000), přičemž uvedl, že tento závěr je nezbytné vztáhnout i na vývoj realitního trhu. Současně uvedl, že aby bylo možné považovat nesprávný úřední postup za příčinu poklesu hodnoty nemovitostí, mohlo by tomu tak být pouze v případě, že by jinak k poklesu její hodnoty nedošlo (viz odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4973/2014).

Odvolací soud, vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243g odst. 1 o.s.ř., ve spojení s ust. § 226 o.s.ř.), a v souladu s jeho pokyny, v novém řízení opětovně přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř., ve znění účinném do 31.12.2013 (čl. II. odst. 2 přechodných ustanovení zák.č. 293/2013 Sb.), napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté, co dokazování zopakoval a doplnil, opětovně dospěl k závěru, že odvolání žalované je opodstatněné, byť na základě zčásti odlišných důvodů, než jaké žalovaná tvrdila, a v kontextu s tímto závěrem, že odvolání žalobce do výroku o nákladech řízení je nedůvodné.

Podle ust. § 1 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 2 téhož zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.

Podle ust. § 5 téhož zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena : a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle ustanovení § 13 zák.č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě (odstavec 1). Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (odstavec 2.).

Ke vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu, jíž se nelze zprostit, je zapotřebí současného splnění tří podmínek : 1/ nesprávný úřední postup, 2/ vznik škody a 3/ příčinná

souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 2 Cdon 129/97). Protože zákon č. 82/1998 Sb. obsahující zvláštní úpravu odpovědnosti za škodu způsobenou orgánem státu blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet (podle ust. § 26 citovaného zákona) z ustanovení občanského zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění pozdějších předpisů, dále jen "obč. zák.", který je třeba na danou věc aplikovat vzhledem k ust. § 3028 zák.č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Škodou zákon (§ 442 odst. 1 obč. zák.) míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Skutečnou škodou je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. **Ušlým ziskem je pak třeba rozumět ujmu spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodní události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí.** Nepostačuje přitom pouhá pravděpodobnost zvýšení majetkového stavu v budoucnu, nýbrž musí být postaveno na jisto, že při pravidelném běhu věcí – nebýt protiprávního jednání škůdce (či škodní události u objektivní odpovědnosti) – mohl poškozený důvodně očekávat rozmnožení svého majetku, k němuž nedošlo právě v důsledku jednání škůdce (škodní události). Poškozený je povinen vznik škody (ušlý zisk) na své straně prokázat. V řízení o nároku na náhradu škody tak na žalobci leží důkazní břemeno o tom, že škoda vznikla. Aby byl splněn tento zákonný předpoklad, musí škoda existovat nejpozději v době, kdy soud o uplatněném nároku rozhoduje.

Odvolací soud tedy v novém odvolacím řízení, vázán právním názorem dovolacího soudu, zopakoval výslechy svědků JUDr. V. P., P. P. a J. D. a doplnil dokazování o výslech znalce Ing. Jakuba Kováře, přičemž závěr učiněný v předchozím rozsudku, že nárok žalobce není důvodný, nedoznal ani poté změny.

Lze dodat, že odvolací soud může důkaz listinou hodnotit jinak a dojít tak i k jiným skutkovým závěrům než soud I. stupně, aniž jej znovu provedl při odvolacím jednání (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.10.2001, sp.zn. 26 Cdo 451/2000, uveřejněný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 10 pod C 770, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.4.2010, sp.zn. 33 Cdo 3620/2008).

Z výpovědi svědka JUDr. V. P. odvolací soud zjistil, že společnost Axxxg, a.s., v níž byl jmenovaný předsedou představenstva, byla připravena koupit předmětné pozemky ve Xxx od žalobce, ale prodej a koupi těchto pozemků brzdil správce konkurzní podstaty. Svědek nevěděl, jestli žalobce něco nutilo do prodeje těchto pozemků, ale žalobce jim sliboval, že jim pozemky prodá, jakmile budou správcem konkurzní podstaty uvolněny. Jinak svědek odkázal na obsah své svědecké výpovědi učiněné před soudem I. stupně dne 19.9.2013, která mu byla předestřena. Z této výpovědi vyplývá, že společnost Axxxg, a.s., měla v roce 2004 a později zájem o odkoupení předmětných pozemků ve Xxx patřících vlastnicky žalobci. Byl vypracován projekt, který počítal i s pozemky žalobce, nutně alespoň s jedním z nich. Žalobce však nemohl s pozemky disponovat. Uvedená společnost jednala proto i se správcem konkurzní podstaty, aby umožnil výměnu některých pozemků tak, aby bylo možné vybudovat alespoň vstup do objektu uvažovaného obchodního centra. Byl zde ještě partner společnosti svědka Bxxx xxd. Ten nakonec od projektu obchodního centra odstoupil a společnost svědka již pak neměla prostředky na zakoupení předmětných pozemků. Následně došlo i k prodeji pozemků svědka společnosti PxxxK. Za pozemky byla společnost svědka ochotna v roce 2004 zaplatit žalobci cenu obvyklou, i o něco vyšší, byli ochotni jít až na částku 5.500,- Kč za m2.

Se žalobcem uzavřeli pouze tzv. Memorandum ze dne 21.6.2006, nic jiného se jim docílit nepodařilo.

Z výpovědi svědka P. P. bylo zjištěno, že byl členem společnosti AxxxS, a.s., která dostala v roce 2003 od žalobce nabídku na koupi předmětných pozemků ve Xxx. Tato společnost byla dlouhodobě financována Lxxx xxxu a její základní jmění představovalo částku 94,000.000,- Kč. Společnost se rozhodla přijmout nabídku žalobce a chtěla uzavřít smlouvu o budoucí smlouvě kupní. Nabídka byla atraktivní. Xxx žalobce jim však sdělil, že tuto smlouvu podepsat nemůže. Detaily smlouvy byly domlouvány, v rámci předběžných nabídek se jednalo o ceně, která se měla pohybovat v rozsahu částek 110 až 150 milionů korun, tj. 3.000,- až 3.500,- Kč za m2. Cenová nabídka byla výhodná, jedině, že by zde byl nějaký velký problém, bylo možné uvažovat o jiné alternativě, ale v daném případě to nevypadalo, že by se měl nějaký jiný problém s pozemky vyskytnout. Jednání probíhala do konce roku 2004 (svědek při své výpovědi u odvolacího soudu poté tvrdil, že připravenost jejich společnosti koupit předmětné pozemky zde byla i na přelomu roku 2004/2005 a že na koupi rezignovali po polovině roku 2005). Dohodli se, že až se vše vyřeší, dají si vědět. Celé to však poté tzv. vyšumělo. Ve druhé polovině roku 2005 společnost svědka zaměstnávala činnost v Xxx, kde rozjeli obchody, ale poté se začalo vše zadrhávat, i xxx (společnost AxxxS, a.s. byla oficiálním dealerem značky xxx) měl problémy. Nakonec byla společnost prodána.

Z výpovědi svědka J. D. bylo zjištěno, že jako jednatel společnosti Sxxx xxxl, s.r.o., jednal se žalobcem od roku 2004 o koupi nemovitostí v Xxx a tato společnost byla připravena předmětné pozemky žalobce koupit. Pozemky však koupila až v roce 2009 společnost Sxxxt, a.s. K dřívější koupi nedošlo, protože nemovitosti byly blokovány a nedala se ani vinkulovat kupní cena. I když společnost Sxxx xxxl, s.r.o., jednala s konkurzním správcem Dr. B. a nabízela kupní cenu kolem 5,500.000,- Kč, k finálnímu jednání nedošlo, neboť to bylo bezpředmětné.

Z výpovědi znalce Ing. Jakuba Kováře, který jako xxx znaleckého ústavu Prague Accounting Services, s.r.o., vypracovával na žádost žalobce znalecký posudek za účelem vyčíslení rozdílu, o kolik by zadavatel zaplatil nižší daň z příjmů právnických osob, pokud by mohl prodat předmětné nemovitosti v roce 2005, než kolik činila jeho daňová povinnost na dani z příjmu právnických osob, když nemovitosti prodal až v roce 2010 a 2011, bylo po jeho odkazu na obsah znaleckého posudku ze dne 23.10.2012 č. A146/2012 zjištěno, že daňovou ztrátu v daňovém přiznání k dani z příjmu právnických osob lze uplatnit jako danou položku proti daňovému základu v případě dosažení zisku v dalších letech. Do roku 2003 to bylo 7 let nazpět, od roku 2004 to bylo 5 let zpětně. Pokud by došlo k prodeji pozemků v roce 2005 a bylo by dosaženo zisku, byl by zde dán prostor pro uplatnění daňových ztrát z předchozího období, a to v konkrétním případě až do výše 128.000.000,- Kč dříve vykázané daňové ztráty. Při tomto hypotetickém výpočtu záleží také na výši ceny prodávaných nemovitostí. Cena prodávaných nemovitostí byla znalcem převzata ze znaleckého posudku o oceňování nemovitostí k roku 2005 a byla zahrnuta do výpočtu alternativního scénáře pro vyčíslení škody. Současně byly porovnávány ceny v roce 2010 a 2011, kdy došlo k prodeji předmětných nemovitostí. Takto došli k závěru, že žalobce by mohl zaplatit na dani jen 3,900.000,- Kč, nikoli částku vyšší.

Po takto doplněném dokazování, spolu s dalšími (zejm. listinnými) důkazy provedenými již soudem I. stupně, dospěl odvolací soud k názoru, že soud I. stupně postupoval v dané věci správně potud, pokud na základě provedeného dokazování (zejména provedeným důkazem obsahem spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 14 Cm 69/2001)

a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, které podrobně odůvodnil, dospěl k závěru, že na straně státu došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení vedeného u Městského soudu v Praze sp.zn. 14 Cm 69/2001. Tento závěr zaujala i žalovaná v rámci řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 26 C 149/2010, jež tomuto řízení předcházelo, v němž se žalobce domáhal náhrady nemajetkové újmy vyplývající právě z nepřiměřené délky tohoto řízení, a na základě tohoto svého závěru též žalobce mimosoudně odškodnila.

Soud I. stupně se dále správně zabýval tím, zda na straně žalobce vznikla v žalobě tvrzená škoda a zda je tato škoda v příčinné souvislosti s porušením zmíněné povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Odvolací soud nemá ani v dalším odvolacím řízení důvod cokoli měnit na svém stanovisku, že souhlasí se soudem I. stupně v tom, že s přihlédnutím k obsahu spisu sp.zn. 14 Cm 69/2001 lze mít za to, že za dobu, kterou by bylo možno posoudit ještě jako přiměřenou pro projednání a rozhodnutí věci, a to jak s přihlédnutím k předmětu žaloby, chování účastníků, postupu soudu, obtížnosti sporu, tak i vzhledem k průměrné době trvání obdobných sporů, lze označit okamžik vydání druhého rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20.12.2004, tedy okamžik jeho případného nabytí právní moci, tj. 25.1.2005, když k tomuto datu lze s přihlédnutím i k dalšímu procesnímu vývoji mít za to, že mohlo být ve věci pravomocně rozhodnuto. Žalobci tak mohly být k tomuto datu předmětné nemovitosti nejdříve vydány a mohl začít realizovat svá vlastnická práva. Byť je pravdou, že Vrchní soud tímto svým v pořadí druhým rozhodnutím zrušil rozsudek soudu I. stupně s tím, aby tento soud zkoumal další právní otázky, je třeba nahlížet na celé řízení jako celek a uvažovat o přiměřené době trvání řízení i ve vazbě na další následně vydaná rozhodnutí. Zejména lze poukázat na konečné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, v němž tento soud v podstatě přisvědčil úvahám soudu I. stupně v rozhodnutí, které bylo vydáno ještě před 25.1.2005. V podrobnostech k těmto dvěma výše uvedeným závěrům odvolací soud odkazuje pro stručnost na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku.

Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce se domáhal v tomto řízení celkem tří nároků, a to :1/ náhrady škody, která mu měla vzniknout v podobě vyšší daňové povinnosti na dani z příjmu právnických osob tím, že si nemohl v důsledku nesprávného úředního postupu orgánů státu (jak bylo výše uvedeno) a tím i v důsledku nemožnosti prodat předmětné nemovitosti již v roce 2005, odečíst od základu daně z příjmu právnických osob daňovou ztrátu za roky 1999 – 2004, čímž mu měla vzniknout škoda ve výši 3,934.330,- Kč, 2/ náhrady škody v podobě rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí ke dni 31.1.2005 a cenou, kterou dosáhl žalobce prodejem těchto nemovitostí v roce 2010 a 2011, tedy náhrady škody ve výši 4,053.320,- Kč a 17,279.146,- Kč a 3/ náhrady škody v podobě zaplacených úroků věřitelům z pohledávek, na jejichž uspokojení byl určen výtěžek z prodeje předmětných nemovitostí, tedy náhrady škody ve výši 12,924.172,- Kč.

Žalobce v průběhu řízení vzal žalobu ohledně nároku na náhradu škody v podobě zaplacených úroků věřitelům z pohledávek, na jejichž uspokojení byl určen výtěžek z prodeje předmětných nemovitostí, tedy náhradu škody ve výši 12,924.172,- Kč s příslušenstvím zpět, takže soud I. stupně v tomto rozsahu řízení zastavil (viz výrok I. napadeného rozsudku). Protože proti tomuto výroku rozsudku soudu I. stupně nebylo odvolání žádným z účastníků podáno, nabyl v tomto rozsahu rozsudek samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Předmětem přezkumu odvolacím soudem tak zůstaly dva zbývající nároky, a to nárok na náhradu škody, která měla vzniknout žalobci v důsledku nesprávného úředního postupu v podobě vyšší daňové povinnosti na dani z příjmu právnických osob a nárok na náhradu

škody v podobě rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí ke dni 31.1.2005 a cenou, kterou dosáhl žalobce prodejem těchto nemovitostí v roce 2010 a 2011.

Jde-li předně o nárok na náhradu škody v podobě rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí ke dni 31.1.2005 a cenou, kterou dosáhl žalobce prodejem těchto nemovitostí v roce 2010 a 2011, zde odvolací soud odkazuje mimo jiné na odůvodnění rozsudku dovolacího soudu, z něhož vyplývá, že pokud žalobce v tomto případě konstruuje svou škodu jako rozdíl mezi obvyklou cenou, za kterou mohl prodat předmětné nemovitosti v roce 2005 a jejich obvyklou cenou v roce 2010, event. 2011 (netvrdí přitom ničeho o tom, že příčinou poklesu hodnoty nemovitostí bylo něco jiného) je jím tvrzený pokles obvyklé ceny odvislý od poměrů na realitním trhu. V takovém případě nelze dovodit, že žalobci mohla v důsledku tohoto poklesu ceny na realitním trhu vzniknout skutečná škoda, na jejíž náhradu by mu vznikl vůči žalované nárok. K této problematice Nejvyšší soud odkázal na jiný svůj rozsudek, např. sp.zn. 25 Cdo 38/2000.

S ohledem na výše uvedený závěr tak mohl vzniknout žalobci pouze jen nárok na náhradu škody, která mu měla (mohla) vzniknout v podobě vyšší daňové povinnosti na dani z příjmu právnických osob, to však s ohledem na obsah znaleckého posudku společnosti Prague Accounting Services, s.r.o., s přihlédnutím k obsahu výpovědi xxx tohoto znalce - Ing. Jakuba Kováře, jen tehdy, pokud by žalobce současně prokázal, že by při pravidelném běhu událostí předmětné nemovitosti skutečně v roce 2005 prodal a za jakou cenu, a že by mu tak vznikla škoda ve výši skutečného rozdílu mezi mezi tím, jak vysokou daň by zaplatil v roce 2005, pokud by již tehdy mohl nemovitosti prodat (nebýt nesprávného úředního postupu žalované), a jakou skutečně zaplatil, když nemovitosti prodal až v roce 2010, 2011. Odvolací soud nesdílí ani nadále (tj. po zrušení rozsudku dovolacím soudem) závěr soudu I. stupně, že by při obvyklém běhu událostí s pravděpodobností hraničící s jistotou, došlo k prodeji předmětných nemovitostí žalobce jak v Xxx, tak i ve Xxx, a to právě v roce 2005, resp. následně po 25.1.2005.

Žalobce ke svému tvrzení ohledně prokázání existence vzniku škody, resp. ušlého zisku, jakož i příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti na straně státu a vznikem škody (ušlého zisku), označil řadu důkazů - čestná prohlášení osob, výslechy svědků – potencionálních zájemců o koupi nemovitostí, listiny i znalecké posudky. Z těchto důkazů (zčásti po jejich zopakování odvolacím soudem ve smyslu pokynu dovolacího soudu) sice vyplynulo, že žalobce měl zájemce o koupi předmětných nemovitostí, nicméně z této skutečnosti nelze ještě dovodit, že by při pravidelném běhu událostí došlo k uzavření kupních smluv a že by tyto nemovitosti žalobce skutečně těmto zájemcům v uvedené době (za určitou cenu) prodal.

Jde-li o důkaz v podobě čestných prohlášení J. D., jednatele společnosti Sxxx xxxL, s.r.o., P. P., člena představenstva společnosti AxxxS, a.s., JUDr. V. P., předsedy představenstva společnosti Axxxg, a.s., a Mgr. J. P., xxx společnosti Jxxx xxx xxx xxx, které žalobce předložil soudu, a jimiž chtěl prokazovat tvrzené výše uvedené skutečnosti, pak odvolací soud nesdílí názor soudu I. stupně, že by tato prohlášení, byť v souvislosti s následnými výslechy osob, jež tato prohlášení sepisovaly, mohla být označena za důkazy důvěryhodné a vypovídající. Nelze totiž přehlédnout, že jsou všechna psána v totožném duchu, neboť ve všech se objevují shodné či obdobné formulace, např. že „zástupci společnosti FinArt, s.r.o. měli velký zájem nemovitosti prodat, ale k prodeji nedošlo, neboť …..“, či že „cenová nabídka se pohybovala na „úrovni“ … Kč“, či „ vzhledem k tomu, že jsem již nechtěl čekat na vyřešení sporu….“ atd., což ve svém důsledku svědčí spíše o jejich

nevěrohodnosti a zjevné účelovosti, než aby byly schopné bez jakýchkoli pochybností prokázat žalobcem tvrzenou skutečnost.

Odvolací soud nemá důvod cokoli měnit ani na hodnocení výpovědi svědka Ing. P. tak, jak to učinil ve svém předchozím rozsudku, tj. ani poté, co výpověď tohoto svědka byla zopakována před odvolacím soudem, neboť pokud z původní výpovědi tohoto svědka vyplynulo, že jednání o koupi nemovitostí se žalobcem měla být ze strany společnosti AxxxS, a.s., započata v roce 2003 a ukončena koncem roku 2004, přičemž až do 25.1.2005 lze mít vzhledem k výše uvedeným závěrům dobu probíhajícího řízení u Městského soudu v Praze sp.zn. 14 cm 69/2001 za přiměřenou, nelze k výpovědi tohoto svědka přihlížet, neboť jím bylo fakticky prokazováno období, které není pro danou věc rozhodné. Mezi tvrzenou škodou a porušením povinnosti tak nemohla z tohoto důvodu existovat příčinná souvislost. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani předložená smlouva o budoucí kupní smlouvě, která navíc nebyla ani datována, ani podepsána, a na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani následná výpověď tohoto svědka před odvolacím soudem, kde tento svědek, zjevně po seznámení s názorem odvolacího soudu z předchozího rozsudku, svou výpověď změnil právě v části ohledně období, kdy měla jednání o koupi a prodeji předmětných nemovitostí probíhat, neboť začal tvrdit, že jednání probíhala ještě v polovině roku 2005. Ve světle výše uvedených závěrů lze proto o této společnosti hovořit jen jako o případném zájemci o koupi, když navíc uzavření smlouvy o budoucí kupní smlouvě samotná existence probíhajícího řízení u Městského soudu v Praze nepochybně ani nebránila. I kdyby se ale o vážného zájemce jednalo, a i kdyby jednal se žalobcem v období od 25.1.2005, nelze nepřihlédnout k tomu, že v uvedeném období zde byli (i podle tvrzení žalobce) fakticky dva zájemci o koupi, každý s jinou nabízenou kupní cenou, takže nelze předjímat, se kterým z nich by žalobce při obvyklém běhu událostí s pravděpodobností hraničící s jistotou kupní smlouvu fakticky uzavřel, kdy a za jakou cenu (tj. jaký by byl obsah případné kupní smlouvy).

Jde-li dále o výpověď svědka J. D. a JUDr. P. (a bez ohledu na výše uvedený závěr, i jde-li o výpověď svědka P.), pak i když každý vypovídal o souvislostech s jinými nemovitostmi, lze dojít ke stejnému závěru, že ani v jenom případě nelze dovodit, že by mezi zájemcem o koupi předmětných nemovitostí a žalobcem jako prodávajícím byla (v rámci pravidelného běhu věcí) uzavřena konkrétní dohoda, a to zejména i pokud jde o výši kupní ceny. S přihlédnutím k tomu, že svědek D. tvrdil, že „cena se pohybovala“ mezi 5-6 miliony korun nebo „na úrovni“ 5,5 milionu korun, svědek P. tvrdil, že cena měla být „mezi 110 až 115 miliony korun“, kdy za m2 cena měla být 3-3,5 tisíce korun, svědek P. uváděl, že „byli ochotni zaplatit“ 5.500,-Kč za m2), nelze usoudit, že by se v těchto případech jednalo o pravidelný běh věcí, při němž by došlo k uzavření konkrétní kupní smlouvy a že jen probíhající řízení u Městského soudu v Praze by bylo jedinou překážkou uzavření takové smlouvy.

Pokud žalobce i xxx společnosti Axxxg, a.s., svědek P., jako zájemce o koupi, poukazovali na tzv. Memorandum ze dne 21.6.2006, pak ani z obsahu této listiny žádná konkrétní dohoda stran o koupi či prodeji předmětných pozemků nevyplývá. Navíc je zde zmiňována pouze jen jakási směnná smlouva mezi žalobcem a společností Cxxx xxxs, s r.o., kromě toho blíže nespecifikovaná (jde-li o výměry tam uváděných pozemků). Uvedená listina tedy nemá pro úvahy o pravidelném běhu událostí, které by vedly k uzavření kupní smlouvy, žádnou vypovídací hodnotu.

Tvrzení žalobce, že měl závazky vůči svým věřitelům a že měl zájem předmětné nemovitosti prodat, aby tyto závazky umořil, není pro závěr o tom, že žalobci vznikla škoda v podobě ušlého zisku v příčinné souvislosti s prokázaným nepřiměřeně dlouhým řízením,

právně významné. Skutečnost, že žalobce mohl nabízet své nemovitosti k prodeji, mohla být a byla z jeho strany prokázána, nicméně z důkazů, které žalobce označil k prokázání svých tvrzení, nevyplývá, že by při pravidelném běhu věcí, tj. nebýt škodní události (nepřiměřeně dlouhé řízení), došlo (mělo dojít) v roce 2005 ke kontraktačnímu procesu završenému uzavřením kupní smlouvy s konkrétním obsahem (zejména kupní cenou).

Výslech svědka Mgr. J. P. nebyl odvolacím soudem proveden, přestože byl žalobcem navrhován (viz č.l. 211), protože se odvolacímu soudu nepodařilo tohoto svědka předvolat na jednání u odvolacího soudu na adresu sdělenou žalobcem (navíc poté žalobce na jeho výslechu ani netrval). Takový výslech by však byl s přihlédnutím k obsahu čestného prohlášení jmenovaného nadbytečný. Společnost Jxxx xxx xxx xxx, jejímž byl jmenovaný Mgr. P. xxx, byla (měla být) totiž jen pouhým zprostředkovatelem zájemců o koupi, navíc ani z tohoto čestného prohlášení nevyplývala žádná konkrétní dohoda o konkrétní ceně s konkrétním zájemcem. Pouhé tvrzení o tom, že předmětné nemovitosti byly k prodeji nabízeny a že byl o ně obecně zájem, stejně jako uvedení pouhého rozmezí cenové úrovně pro prodej obdobných nemovitostí, která zde byla v té době, nemohou naplnit závěr, že by při obvyklém běhu událostí byla konkrétní kupní smlouva s konkrétní kupní cenou též fakticky uzavřena v roce 2005.

Odvolací soud proto z těchto důvodů, na rozdíl od nesprávného úsudku soudu I. stupně, dospěl opětovně k závěru, že pokud se žalobce domáhal náhrady škody, jež mu měla vzniknout v podobě rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí a cenou, kterou dosáhl jejich prodejem po vyloučení z konkurzní podstaty, nelze o skutečné škodě vzhledem k výše uvedeným závěrům (v souladu se zmiňovanou judikaturou Nejvyššího soudu) hovořit, a pokud se domáhal náhrady škody v podobě vyšší daňové povinnosti na dani z příjmu právnických osob, nebylo v řízení prokázáno, že žalobcem tvrzený (a prokazovaný) zájem o prodej nemovitostí následně po 25.1.2005, by vedl při pravidelném běhu událostí k uzavření konkrétních kupních smluv, neboť zůstal jen v rovině spekulací a obecného nekonkrétního zájmu (některých subjetů) o koupi nemovitostí, a nebyla zde dána ani příčinná souvislost mezi nepřiměřenou délkou řízení o vyloučení nemovitostí z konkurzní podstaty a žalobcem tvrzenou škodou v podobě ušlého zisku (nebýt nepřiměřeně dlouhého řízení). V tomto případě tak nebyly naplněny předpoklady vzniku odpovědnosti státu za škodu.

Z uvedených důvodů proto odvolací soud poté, co věc posoudil odlišně od soudu I. stupně (po právní stránce), neshledal žalobu důvodnou a napadený rozsudek v napadeném vyhovujícím výroku II. o věci samé změnil podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. tak, že se žaloba zamítá.

Vzhledem k tomu, že žalovaná měla v řízení před soudy všech stupňů plný procesní úspěch, avšak náhrady nákladů za řízení před soudem I. stupně a za první odvolací řízení se výslovně vzdala a za řízení u dovolacího soudu jí žádné náklady nevznikly, byla jí v souladu s ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. a ust. § 1 a § 2 vyhl.č. 254/2015 Sb. přiznána náhrada nákladů řízení pouze za druhé odvolací řízení, a to v celkové výši výši 1.200,- Kč za čytři úkony (3x jednání u odvolacího soudu - 8.2.2017, 15.3.2017, 12.4.2017 a 26.4.2017) podle ust. § 224 odst. 1 a 2 a § 142 odst. 1 o.s.ř.

O náhradě nákladů řízení státu bylo rozhodnuto podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., když s přihlédnutím k procesnímu neúspěchu to byl žalobce, kdo byl určen povinným zaplatit České republice částku 8.864,- Kč za vyplacené znalečné a svědečné.

Ve výroku I. o zastavení řízení a v zamítavém výroku III. nebyl rozsudek odvoláním napaden, proto v tomto rozsahu nebyl ani odvolacím soudem přezkoumáván a nabyl v tomto rozsahu samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni; přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

V Praze dne 26. dubna 2017

JUDr. Aleš Šťastný v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Mgr. T. N.